No. 14 Lei 2

Cavalerii morții

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA, București I, Str. Academiei 24

— Sunt nişte artiste bătrâne, cari nu mai plac publicului şi cari văd în fiecare femeie ce vîne singură aici, o potrivnică, ce vrea să le ia locul. Tocmai de aceea, voi îngriji să vină cineva să-ţi ţină de urât, căci de îndată ce te vor vedea însoţită, nu vor mai îndrăzni să se apropie de tine.

— Dar cine să vină, Iulius? — întrebă fata, neliniştită. — Nu trebue să-mi ţină nimeni de urât, căci nu mă plictisesc.

— Ba da, ba da! — răspunse chelnerul. — Eu am treabă şi nu te pot lăsa singură aici. Mai târziu vor veni oameni cu chef, iar la chef omul este mai îndrăzneţ şi nu vreau să fi jignită.

In clipa aceea patronul îl strigă pe Iulius şi acesta fu nevoit s'o lase iarăş singură pe Mitzi.

Iulius o adusese acolo pe biata fată, sub cuvânt că vrea să-i ofere şi ei o petrecere. Dar dacă aceasta însemna petrecere, atunci mai bine o lăsa acasă, căci Mitzi nu se simţea câtuşi de puţin la locul ei.

Toate femeile acestea vopsite şi îmbrăcate în toalete, cari le lăsau jumătate din trup gol, femei cari, până la cea din urmă, o măsurau cu priviri dispreţuitoare, patronul, care îi vorbise pe un ton atât de umilitor, ochiadele nerusinate ale celor câţiva muşterii, cari începuseră să sosească, toate acestea nu erau de loc în măsură s'o distreze pe sărmana Mitzi.

Ea nu se plângea însă de Iulius, nici măcar în gând, deoarece îşi spunea că bietul om voise să-i dea prilejul să petreacă şi n'avea de unde să ştie că obiceiurile şi oamenii din local, nu puteau fi pe placul ei.

In mijlocul rotunjit al sălii, pe marginile căreia era aşezat rândul de loji, intraseră doi bărbaţi şi luară loc la una din mese.

Indată după sosirea lor, Iulius se duse la ei, se închină respectos în faţa lor şi începu să vorbească în şoaptă cu ei. Pe urmă, Iulius se întoarse şi rotindu-şi privirea prin sală, avea aerul că cercetează din ochi, pe rând, pe toate femeile localului.

Din când în când, se apleca înspre cei doi muşterii,

Toate drepturile rezervate

le şoptea ceva, iar aceştia îşi îndreptau curioşi privirile înspre o anumită parte a localului, spre care se părea că le spusese Iulius să se uite.

După ce se repetă de câteva ori această scenă, din care Mitzi nu putu înţelege nimic, Iulius porni în spre masa, ce era aşezată chiar sub loja iubitei sale.

La această masă şedeau două femei, dintre aşa zisele „artiste“ ale localului şi chelnerul începu să vorbească cu ele, dar tot în şoaptă. Cum însă muzica intonase un vals, Iulius şi femeile fură nevoiţi să vorbească mai tare şi atunci Mitzi prinse următoarele frânturi de vorbe:

— Nu laşi mai ieftin de douăzeci! — zicea Iulius.

— Dar dacă nu vrea să dea? — întrebă una din femei.

— Trebue să dea! — răspunse Iulius. — Să nu-mi faci însă, ca data trecută, căci un muşteriu nu-ţi mai dau pe mână! Mâine seară vii cu zece coroane în dinţi!

Mitzi auzi această convorbire, dar nu pricepu prea mult din ea. Totuş, felul răstit de a vorbi al iubitului său, o întristă.

Muşterii începură acum să sosească unul după altul şi la care cum venea, Iulius Detrois se ducea, se ploconea, vorbea în şoaptă şi multora din ei, după convorbirea avută cu chelnerul, le veneau femei de li se aşezau la masă.

Gălăgia, care creştea din ce în ce, râsetele ascuţite şi false ale femeilor din local, cuvintele adeseori prea libere, ale câte unuia dintre cheflii, erau tot atâtea pricini, pentru ca Mitzi, în loc să petreacă, să se simtă din ce în ce mai stingherită şi mai plictisită.

Afară de aceasta, o supărau grozav şi privirile îndrăsneţe ale muşteriilor, dintre cari unii îşi luaseră chiar curajul să-i facă semne, chemând-o la masa lor.

Sărmana fată se uită desnădăjduită în jurul său, voia să-i vorbească lui Iulius, spre a se plânge de toate obrăsniciile cari i se făceau, dar acesta alerga de colo până colo, dela o masă la alta şi cu toate că văzuse bine că Mitzi vrea să-i vorbească, totuşi, fie că nu voia, fie că nu putea, într'adevăr, să-şi facă timp, el n'apucă două minute libere, spre a alerga până la iubita sa.

Se apropia de miezul nopţii, când începea programul artistic, petrecerea şi gălăgia asurzitoare erau în toi,

când deodată Mitzi îl zări pe Iulius lăsând baltă pe niște mușterii, pe cari tocmai îi servea și îndreptându-se grăbit spre ușă, unde se ploconi până la pământ în fața unui bărbat ca la vreo patruzeci și cinci de anl, grăsuliu, pântecos, îmbrăcat în frac și purtând pe cap... fes.

Omul cu fes răspunse foarte prietenos la salutul lui Iulius Detrois, apoi îl întrebă ceva, la care chelnerul arătă înspre loja în care se găsea Mitzi.

Fata profesorului Stenner urmărise dela început această scenă și când Iulius arătă cu mâna înspre loja ei, se

cutremură, fără să știe de ce. O presimțire însă îi spunea că, acesta trebuia să fie însoțitorul, pe care Iulius î-l făgăduise, pentru a-i ține tovărășie în seara aceea, în scopul de-a pune capăt curiozității artistelor, cari vedeau în ea o rivală de scenă.

Nu-l cunoștea pe domnul cu fes, Iulius nu-i vorbise niciodată de el, nu știa dacă este un om bun sau rău, dar instinctul o făcea să se roage lui Dumnezeu, ca numai acesta să nu fie tovarășul de masă, despre care îi vorbise iubitul său.

Se părea însă că, tocmai fiindcă voia să fugă de omul acesta, soarta hotărâse s'o chinuiască în seara aceea, osândind-o să stea ceasuri întregi lângă el.

Iulius porni acuma înainte prin şirul de mese, dând la o parte scaunele ce stăteau în cale, spre a face loc domnului cu fes, care peste câteva minute se opri urmat de chelner, în faţa lojei în care se găsea Mitzi.

— Excelenţa Sa, Ali-Paşa, ambasadorul Sublimei Porţi, te roagă să-i dai voie să ia loc la masa ta, dragă Mitzi, deoarece nu mai este nici un loc liber în sală ! — zise chelnerul, zâmbind încântat.

Turcul se înclină curtenitor în faţa lui Mitzi. Aceasta însă rămase atât de uluită, atât de stingherită şi de necăjită în acelaş timp, că teama ei se adeverise, încât nu fu în stare să rostească nici un cuvânt şi ambasadorul, crezând că prezenţa lui nu este dorită, zise :

— Mă iertaţi doamnă, însă n'aşi vrea să vă fiu o povară, aşa că, vă mulţumesc pentru bună voinţă, dar voi căuta să petrec un ceas în alt local.

Iulius se făcu roşu ca focul şi dându se un pas înapoi, începu să facă semne desnădăjduite şi furioase, dându-i iubitei sale a înţelege că trebuc să-l oprească pe ambasador.

Sărmana Mitzi, gândindu-se că neoprindu-l pe turc, îi face un rău lui Iulius, deoarece patronul l'ar fi mustrat că a lăsat să plece din local un muşteriu atât de ales, în vreme ce soţia lui ocupa fără să plătească o lojă întreagă, îşi călcă pe inimă şi căutând să fie cât mai amabilă, zise :

— Dimpotrivă, Excelenţă, mi-aţi face o deosebită plăcere, dacă aţi primi să luaţi loc la masa mea.

Iulius dădu mulţumit din cap, iar Ali-Paşa, ambasadorul Turciei, luă loc la masă, aşezându-se pe scaunul din faţa lui Mitzi.

— Păpuşă — zise ambasadorul, adresându-se cu această poreclă lui Iulius, spre nemărginita mirare a lui Mitzi — îngrijeşte să ne vină nişte şampanie bună !

— Am înţeles Excelenţă — răspunse Iulius Detrois, înclinându-se plin de respect. — Am pregătit anume pentru Excelenţa Voastră câteva sticle de şampanie Reims, din anul 1830.

Cu aceste cuvinte chelnerul se îndepărtă, iar ambasadorul, începu să-i vorbească lui Mitzi, foarte curtenitor, despre oraş, despre teatru, despre viaţă şi aşa ajunse la un moment dat, să se intereseze şi despre ea, cine este, de unde este şi de când e măritată cu Iulius Detrois.

Pentru sărmana Mitzi fu o adevărată tortură să înşire din viaţa ei numai acele părţi, pe cari le putea mărturisi, fiind silită să tacă, sau să spună neadevăruri, în ceeace privea unele amănunte, asupra cărora îi era ruşine să vorbească.

— Dar cum se face — întrebă Ali-Paşa, foarte mirat — că d-ta, fica unui profesor, să te fi măritat cu un... cu Iulius Detrois ?

— Excelenţă — răspunse Mitzi, încurcată — v'aşi ruga foarte mult să nu-mi cereţi să vă răspund la această întrebare. In viaţa fiecăruia din noi sunt întâmplări, asupra cărora de multe ori preferăm să tăcem.

Cum era să mărturisească sărmana fată, că Iulius, intrând în casa părinţilor săi, se dăduse drept fiul unui mare negustor din Berlin şi că până în clipa, în care a avut-o, a ştiut s'o facă să creadă în această minciună !

— Respect secretul dv. doamnă — zise ambasadorul Sublimei Porţi — vă mărturisesc sincer însă că, nu m'aş fi mirat de loc să găsesc o prinţesă în soţia lui Iulius Detrois, căci băiatul acesta este într'adevăr de o frumuseţe rară.

Mai vorbiră despre multe altele şi în timpul vorbei, Ali-Paşa, folosindu-se de împrejurarea că era departe de drept credincioşii lui Allah, care nu îngădue supuşilor săi vinul, goli pahar după pahar din preţiosul nectar de Champagne, aşa că, în curând, începu să fie nu numai foarte vesel dar şi mai prietenos, poate chiar prea prietenos cu Mitzi.

Biata copilă se sucea, se învârtea, se făcea că nu aude acele cuvinte ale ambasadorului, cari se apropiau mult de o declaraţie de dragoste, dar când în cele din urmă, Ali-Paşa îi luă mâna şi i-o sărută fără nici un rost, Mitzi nu se mai putu stăpâni şi-i spuse supărată :

— Excelenţă, se pare că uitaţi că aveţi de-a face cu o femee măritată, care...

— De ce să ne ascundem după degete, frumoasă

Mitzi — răspunse ambasadorul, pe care vinul, ca pe toată lumea de altfel, îl făcea să spună adevărul. — Eu știu prea bine că nu ești măritată cu Iulius și deci, nu văd pentru ce te superi, dacă-ți cer să fii și cu mine tot atât de drăguță, după cum ai fost cu el!

Sărmanei Mitzi i se tăie răsuflarea, când îl auzi pe ambasador vorbindu-i astfel. Dar ceeace o înspăimântase, ceeace o îngrozise, nu era îndrăsneala cuvintelor lui Ali-Pașa, ci împrejurarea că acesta cunoștea adevărul în privința legăturii sale cu Iulius Detrois.

Ori, de unde putea să știe ambasadorul că nu era măritată, că nu era decât amanta lui Iulius Detrois, dacă nu chiar dela acesta?

Dar era oare cu putință ca iubitul său să fi destăinuit secretul legăturilor lor, unui om, de care nu-l lega mai mult, decât poate numai împrejurarea că era unul din bunii mușterii ai localului, în care făcea el serviciu? Și dacă acesta era adevărul, iar altul nu putea să fie, ce rost, ce interes să-l fi împins să trădeze această taină, ce-i privea numai pe ei doi?

In capul sărmanei fete gândurile acestea începură să se învârtească într'un dans atât de amețitor, încât nici nu băgase de seamă că ambasadorul, înțelegând poate greșit tăcerea ei, o apucase din nou de mână și-i sărută vârful degetelor, cu o patimă, pe care acuma nici nu mai încerca măcar să și-o ascundă.

— Excelență — strigă Mitzi, când sărutările ambasadorului o treziră din buimăceală — Excelență, nu vă e teamă că vă poate vedea Iulius?

— Iulius? — făcu Ali-Pașa, râzând. — Hahaha, dar oare pentru ce mi te-a adus aici, dacă nu pentru ca să fii a mea!

— Excelență — îngână fata, atât de îngrozită, încât nici vorbele nu mai voiau parcă să-i iasă din gât — cum... cum ați spus?... Iulius m'a adus aici pentru... pentru ca să...

— Pentru ca să fii a mea — întregi Ali-Pașa, ceeace Mitzi nu îndrăsnea să spună.

— Atunci... atunci, eu... el... dv... Dar nu, nu se poate, nu se poate să mă fi minţit atât de îngrozitor... nu se poate...

— Se poate, se poate, fermecătoarea mea blondină — răspunse ambasadorul, care sub puterea vinului nu-şi mai dădea seama că vorbea mai mult decât ar fi trebuit — Iulius nu este numai foarte frumos, ci şi foarte isteţ... Nici nu-ţi dai seama când te joacă, cum vrea el... Hahaha, Iulius este o adevărată podoabă de ticăloşie... Da, da, e un mare ticălos, dar e frumos...

Mitzi nu mai era în stare să rostească vreun cuvânt, nu mai era în stare nici măcar să se gândească. Destăinuirile pe cari ambasadorul i le făcuse în beţia lui, erau atât de grozave, încât îi turburase mintea cu totul, împiedicând-o să mai judece, să mai poată răspunde ceva.

— Dar la urma urmelor — urmă ambasadorul, aşezându-se acuma pe scaun lângă Mitzi şi mângâindu-i braţele — de ce ne-am bate noi atâta capul cu Iulius? El îşi va primi răsplata pentru că te-a adus, iar d-ta vei fi amanta mea, căci trebue să-ţi mărturisesc, că-mi placi mult... îmi placi foarte mult! Eşti cea mai drăgălaşe dintre toate femeile, pe cari mi le-a adus el.

Mitzi nu răspunse nimic, nici de data aceasta, fiindcă nu mai auzea ce-i spunea ambasadorul. Lumea începuse să se învârtească cu ea, ochii ei frumoşi, albaştri, priveau înainte fără a vedea, urechile îi ţiuiau asurzitor. In mintea ei, pe care o păştea nebunia, nu mai putea înjgheba decât două-trei cuvinte.

— Iulius... Mizerabil... Vânzător de femei...

Din starea de îndobitocire, în care căzuse, o trezi îndrăsneala lui Ali-Paşa, care la un moment dat, se aplecă peste ea şi o sărută pe gât.

Atunci, deabia atunci se trezi din cumplita amorţire a minţii ce o stăpânise şi simţind încă pe gâtul său buzele arzătoare ale ambasadorului, revolta îi fu atât de mare, încât, căutând să scape de apropierea lui Ali-Paşa, se ridică atât de repede de pe scaun, încât răsturnă masa, cu sticle, pahare, cu tot ce se găsea pe ea.

Sgomotul pricinuit de răsturnarea mesei, atrase privirile tuturor celor din local, din care mare parte se sculară în picioare, speriaţi, şi unii din ei se apropiară chiar de loja ambasadorului, spre a vedea ce se întâmplase.

O sumedenie de chelneri se repeziră şi ei la locul neobişnuitei scene, care mai de care mai zelos, de a

şterge şampania răsturnată de pe hainele lui Ali-Paşa, de a aranja masa la loc, de a cere scuze, fără să ştie anume pentru ce.

Atras de gălăgie, veni şi Iulius Detrois acolo. O singură privire îi fu îndeajuns ticălosului, spre a-şi da seama de ceeace se întâmplase.

Infuriat peste măsură că, lucrurile nu se desfăşuraseră aşa, după cum le pusese el la cale şi aşa, după cum ar

fi voit el, Detrois se uită după Mitzi, spre a-i da lecţia, pe care credea el că o merită.

Dar Mitzi nu mai era niciunde.

Folosindu-se de învălmăşala pricinuită de gestul ei pripit, sărmana copilă se strecurase prin mijlocul chelnerilor, cari se învârteau în jurul ambasadorului şi plecând din local, luă o trăsură, cu care se înapoie acasă.

Cine ar putea descrie chinurile cari îi sfâşiau sufletul, cine ar putea aşterne pe hârtie într'un chip fidel, nemărginita durere ce-i sângera inima!

Ajunsă în mizerabila odăiţă, din casa dărăpănată, unde locuia împreună cu iubitul său, îşi înfundă capul între

perne, nădăjduind că astfel va putea împiedica revenirea amintirilor din acea seară.

Dar amintirile erau prea proaspete şi prea cumplite, pentru a putea fi uitate atât de iute.

Dimpotrivă, ele se perindau necontenit pe dinaintea ochilor săi, începând dela tonul umilitor, cu care îi vorbise patronul localului şi până la nerușinarea lui Ali-Paşa, care îndrăznise s'o sărute acolo, de față cu zeci de oameni.

Acuma... deabia acuma înțelegea ea, atâtea lucruri pe cari nu le putuse pricepe în seara aceea.

Acuma înțelegea rostul cuvintelor lui Vogel, patronul Morii Roșii, când acesta îi spusese lui Iulius: „Cred că va plăcea". Se gândea, fără îndoială la ambasadorul Turciei, căruia trebuia să-i placă ea în seara aceea.

Când mai târziu Iulius îi spusese că-i va aduce un tovarăș de masă, pentru a o feri de întrebările jignitoare ale femeilor din local, el se gândise de sigur la Ali-Paşa, cu care hotărâse mai dinainte un plan întreg, al cărui scop era s'o arunce pe ea în brațele turcului, primind în schimb un preț oarecare, cum primește un negustor, pentru marfa pe care o vinde.

Acuma își dădea seama şi de rostul crâmpeelor de vorbă pe care le prinsese din convorbirea lui Iulius cu cele două artiste. Fără îndoială că cele douăzeci de coroane însemnau prețul pentru care nenorocita urma să se vândă unuia din cei doi mușterii, preț din care biata femee trebuia să-i mai dea şi lui Iulius zece coroane, zeciuială, pe care pe semne că acesta o lua dela fiecare femee din local, pe care o recomanda mușteriilor.

Acuma înțelegea de unde avea Iulius atâți bani, care era isvorul, groaznicul isvor al paralelor, pa cari le cheltuise cu fratele său Franz, spre a-l ademeni pe acesta, care trebuia să fie mijlocul, să fie unealta cu care ticălosul voia să pună mâna pe ea.

Şi acuma nefericita copilă își dădea seama câtă dreptate avusese îndureratul său părinte, când i-a prezis că ticălosul o înşelase şi până atunci, până când își atinsese cea dintâi parte a scopului său, dar că înşelarea cea mai cumplită avea să urmeze deabia mai târziu.

Dumnezeule, pe mâinile cărui om, cărui nemernic căzuse

ea! Niciodată nu şi-ar fi închipuit că pot exista pe lume oameni atât de josnici, dar încă să bănuiască, cum că va veni o zi, în care va fi sortită să cunoască ea însăşi mocirla ce poate sălăşlui într'un suflet omenesc.

Pe când se frământa astfel în prada chinurilor cari îi sfâşiau fără milă sufletul, uşa se deschise deodată şi în pragul ei, furios, vânăt de mânie, se ivi Iulius Detrois.

Ticălosul, căruia i se întâmpla poate pentru întâia oară, ca o jertfă să-i dea planurile peste cap, nu mai avusese răbdarea să aştepte până în zorii zilei, când se închidea localul, ci se repezise îndată pe urmele lui Mitzi, ştiind că aceasta nu putea să vină decât acasă, deoarece în urma alungării din casa părintească, nimeni dintre prieteni şi cunoscuţi nu mai voia să ştie de ea.

Plecând dela Moara Roşie, Iulius Detrois era atât de furios, încât dacă ar fi avut-o pe Mitzi atunci lângă el, fără îndoială că nu s'ar fi sfiit să se răsbune, bătând-o ca pe un animal care nu vrea să se supună poruncii stăpânului său. Pe drum însă, potolindu-i-se mânia şi mintea-i învechită în rele redobândindu-şi putinţa de a judeca mai cu sânge rece, începu să se gândească asupra celor petrecute şi să cumpănească pricinile cari au dus la acea întorsătură.

Astfel îşi dădu seama că, revolta fetei era firească, deoarece până atunci ea nu cunoscuse lumea, decât sub latura de cinste desăvârşită cu care fusese obişnuită în casa părinţilor săi şi deci nu se putea să nu se răsvrătească atunci, când a fost pusă, poate prea pripit în faţa unor moravuri, pe cari mintea ei nu le putea pricepe.

Nemernicul îşi mai dădu seama că făcuse o greşală, în vederea josnicei fapte pe care o pusese la cale, nepregătindu-şi victima. De aceea, căută să-şi stăpânească mânia, să-şi stăpânească dorul de pedepsire a sclavei care nu se supusese, deoarece îşi dădea seama că, cu o fiinţă ca Mitzi prin vorbe bune şi prin linguşiri, putea câştiga mult mai mult, decât prin ameninţări şi violenţe.

Ajungând în odaie, furia îl cuprinsese însă pentru o clipă din nou, deoarece mintea-i ticăloasă nu voia să priceapă durerea în care se sbătea jertfa sa, acolo, pe canapeaua a cărei pernă o udase toată cu lacrimile sale. Dar cu iscusinţa-i fără seamăn de a se preface, îşi înă-

buşi în câteva secunde revolta-i mişelească şi făcând pe îndureratul, se apropie trist şi abătut de patul pe care zăcea Mitzi.

— Mitzi, iubita mea — începu diavolul, cu glasul său cel mai mieros — iartă-mă, dacă te-am supărat fără voia mea. Crede-mă, îţi jur că, dacă aşi fi ştiut că ambasadorul va avea o purtare atât de nesocotită, pentru nimic în lume nu l'aş fi adus la masa ta. Dar de unde să-mi închipui eu că frumuseţea ta îl va face să-şi piardă minţile şi că şampania îl va împinge la fapte, pe cari în urmă le va regreta? Căci crede-mă, scumpa mea Mitzi, că ambasadorului îi pare rău de ceeace a făcut, deoarece îndată după plecarea ta m'a chemat acolo, rugându-mă să-ţi cer scuze în numele lui.

— Taci, taci — strigă Mitzi ridicându-şi capul din perne — Nu mai vorbi, căci fiecare cuvânt care îţi iese din gură este o minciună. De altfel între noi s'a terminat totul. Mâine mă voi înapoia la tatăl meu, iar dacă nu va voi să mă primească, atunci...

— Mitzi, iubita mea — răspunse linguşitorul — Eu te rog pe tine să nu mai vorbeşti astfel, căci îmi sfâşii inima! Sunt vinovat, mărturisesc, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vorbi de întoarcerea ta la părinţi, căci mă îngrozesc chiar şi numai când mă gândesc la ceeace s'ar întâmpla. Tatăl tău are un fel de a judeca prea aspru şi nu încape nici o îndoială, că nu te-ar mai primi în casa lui. Şi atunci... atunci, tu, o, sărmană copilă, care n'ai împlinit nici şaptesprezece ani, în faţa căreia viaţa deabia se deschide, tu, care meriţi să ai parte numai de bucurii, tu să ajungi... da, să ajungi să-ţi pui capăt vieţii?... Căci altceva nu ţi-ar mai rămâne de făcut! Nu, te rog, te implor, nu mă lăsa nici măcar să mă gândesc la această grozăvie... Şi pentru ce, pentru ce să ajungi tu la această faptă desnădăjduită? Pentrucă eu am vrut să-ţi fac parte de o bucurie şi te-am dus în cel mai scump local din Viena?

— Taci, te rog, taci! — răspunse biata copilă, pe care făţărnicia lui Iulius Detrois o scârbea în gradul cel mai înalt — Cu ce ai vrut să-mi pricinuieşti bucurie? Poate spunându-i ambasadorului tău că nu suntem căsătoriţi şi că nu sunt decât amanta ta?

— Cum, ţi-a spus ambasadorul aşa ceva?... Şi tu... Tu te-ai lăsat prinsă?

— M'am lăsat prinsă? Dar ce era să-i spun, când mi-a aruncat în faţă că ştie că nu sunt decât amanta ta?

— Copilă, copilă ce eşti! — exclamă perfidul — Ambasadorul nu ştia nimic... a vrut doar să te prindă, ca să ştie până unde poate merge cu tine. Acuma... acuma înţeleg deabia de ce a fost atât de îndrăzneţ. Şi-a închipuit că are de-a face cu o simplă prietenă de a mea, pe care ştia că putea să mi-o fure şi când tu ai venit să-i întăreşti bănuiala, fie printr'o afirmaţie, fie printr'o tăcere, el s'a socotit îndreptăţit să se poarte cum s'a purtat. Mă miram eu de ce mi-a spus după plecarea ta că, dacă tu nu l'ai fi lăsat să creadă că nu eşti decât amanta mea trecătoare, nu şi-ar fi luat niciodată curajul să-ţi vorbească în felul ştiut.

Iată cum se explică o sumedenie de lucruri, cari îmi păreau de neînţeles!

Linguşitorul nu se înşelase când îşi făcuse socoteala că, prin vorbe bune şi minciuni dulci, va putea câştiga mai mult decât prin ameninţări.

Mitzi, naiva şi neştiutoarea copilă, începu să se îndoiască de temeinicia celor văzute şi auzite cu propriile sale simţuri şi în dragostea ei curată pentru acest ticălos, începuse să dorească să se fi înşelat.

— Aşadar — întrebă ea, uitându-se ţintă în ochii lui Iulius Detrois — pretinzi că nu tu i-ai spus ambasadorului că nu suntem cununaţi?

— Nu pretind, ci îţi jur! — răspunse nemernicul, fără să clipească — şi dacă ţi-ai fi dat puţin osteneala să judeci cu mintea liniştită, ai fi văzut că nu puteam să fiu tocmai eu acela, care să mă pun într'o lumină rea în faţa patronului meu, cerându-i pentru tine în seara aceasta o lojă. Nu-ţi dai oare seama că domnul Vogel nu mi-ar fi dăruit niciodată cele câteva zeci de coroane, pe cari le-ar fi putut câştiga cu loja aceea, în astă seară, dacă ar fi fost vorba numai de o simplă amantă a mea?

— Dar atunci — întrebă biata fată, care şi începuse să se lase din nou înşelată de acest ticălos — atunci, ce este cu partea de zece coroane, pe care i-ai cerut-o

artistei ce şedea sub loja mea, pentru muşteriul pe care îi l-ai adus?

— Care artistă?... Ce fel de zece coroane? — întrebă Iulius Detrois, care căuta să afle, ce anume auzise Mitzi, pentru a şti ce să mintă.

— Sub loja mea erau două femei — răspunse Mitzi — la cari tu ai venit şi i-ai spus uneia din ele, să nu lase mai ieftin de douăzeci de coroane, iar pe urmă ai ameninţat-o că, dacă nu-ţi dă ţie zece coroane, nu-i mai dai pe mână nici un muşteriu.

— Şi cum, asta ţi s'a părut ciudat? — făcu nemernicul prefăcându-se mirat — Dar firește... Firește că trebuia să-ţi pară ciudat, dacă nu ştiai despre ce era vorba!

— Şi mă rog, despre ce era vorba?

— Femeile acelea, pe cari le-ai văzut acolo, sunt nişte risipitoare, cari nu se mărginesc să trăiască din leafa lor de artiste. Le place luxul, le place viaţa pe picior mare şi atunci, firește că leafa nu le ajunge şi în dorinţa de a avea bani, cu orice preţ, nu se sfiesc să se vândă, în chipul cel mai înjositor.

Se întâmplă însă, ca adeseori, zile dearândul să nu găsească muşterii şi atunci pentru a putea trăi, se îndatorează la cine pot şi mai ales la noi, chelnerii, cărora ne comandă mâncări şi pe urmă, neavând bani, ne pun pe noi să plătim pentru ele. Femeii, cu care m'ai văzut vorbind, i-am dat eu împrumut cinci coroane, şi pentru alte cinci coroane i-am plătit mâncare, fiindcă îmi era milă de ea, căci murea de foame. In două luni de zile însă, de când îmi datorează banii aceştia, i-au trecut prin mână sume însemnate, însă niciodată nu s'a gândit să-şi plătească datoria. Pentru a putea ajunge la banii mei, am recomandat-o astăseară iarăşi unui muşteriu, care era nou în local şi firește că, am ameninţat-o că dacă nici de data aceasta nu-mi dă banii împrumutaţi, atunci şi eu mă voi feri s'o mai recomand cuiva. Cred că prin aceasta n'am săvârşit nici un păcat, căci nimeni nu-mi poate cere să dăruiesc bani munciţi destul de greu, unor femei risipitoare.

— Dar tu... tu de unde ai bani, sau mai bine zis, de unde ai scos banii, pe cari i-ai cheltuit, pe când veneai la noi în casă? Căci din leafa ta de chelner şi chiar

din bacşişurile, pe cari le căpătai, aşa după cum spui tu, nu ai fi putut să risipeşti banii cu amândouă mâinile, aşa cum ai făcut-o.

— Bine că ai spus că, „aşa cum am făcut-o“ — răspunse Iulius Detrois — căci astăzi n'aşi mai putea-o face. Cam cu vreo două săptămâni înainte de a-l cunoaşte pe fratele tău, am moştenit dela o mătuşă a mea de lângă Berlin, două mii de coroane. Cu banii aceştia aveam de gând să-mi cumpăr o căsuţă, dar soarta a vrut ca Franz să mă aducă la voi în casă, unde te-am cunoscut pe tine. Atunci am uitat şi de căsuţă şi de toate gândurile mele pentru viitor, căci afară de tine nu mai exista nimeni pentru mine pe lumea aceasta. Dându-mi seama că, tatăl tău nu mă va mai primi în casă, dacă i-aş spune că nu sunt decât un biet chelner, am minţit, m'am dat drept ceeace nu eram şi pentru a face să se creadă că sunt într'adevăr ceeace spusesem, am început să chel-tuiesc cu nemiluita, risipindu-mi toată moştenirea, numai spre a putea rămâne în apropierea ta. Dar îţi jur, îţi jur, micuţa mea Mitzi că, nu mi-a părut rău nici o singură clipă, de banii pe cari i-am risipit, căci altfel nu te-aş fi putut cunoaşte pe tine şi pentru mine asta preţueşte mai mult decât stăpânirea oricărei comori din lume.

Minciunile acestea şi altele asemănătoare, înşirate cu dibăcia, care îi era proprie ticălosului, îşi atinseră scopul şi sărmana Mitzi, naiva copilă, crezu toate aceste nemernice născociri, se lăsă înşelată, poate mai cumplit decât la început şi când zorii zilei se iviră la orizont, ea zăcea din nou în braţele mizerabilului, care avea să fie nenorocirea vieţii sale.

CAP. XXIV

Misterul Băutorului de Sânge.

După două săptămâni, Mitzi Stenner era amanta lui Ali-Paşa, ambasadorul Turciei la Viena, vândută turcului chiar de acela, care-i jurase o dragoste veşnică şi care, după o lună şi ceva numai, de când strigase sus şi tare, că nu poate trăi fără de ea, făcu din nepriceputa copilă, cea mai îngrozitoare unealtă a scopurilor sale mârşave.

Mizerabilul, perfidul Iulius Detrois, ştiuse să otrăvească, încetul cu încetul, sufletul nevinovat al fetei, ducând-o într'o societate, în care patimile erau aşezate la loc de frunte, ştiuse să omoare în ea orice încercare de revoltă împotriva necinstei şi a desfrâului şi mai presus de toate, ştiuse să facă din ea unealta, de care avea nevoe pentru josnicele-i planuri, deşteptându-i fetei, cu o iscusinţă drăcească, gustul luxului şi al risipei.

Când apoi jertfa a fost pregătită îndeajuns pentru a putea fi sacrificată, nemernicul i-a spus:

— Draga mea, totul în viaţă este banul. Când ai bani, ai mulţumirea, ai fericirea, după care alergăm cu toţii. Pentru atingerea acestui scop, omul nu trebue să se gândească prea mult la mijloacele pe cari le întrebuinţează, căci atunci este sortit mai dinainte să rămână un nenorocit, o fiinţă care nu va putea ieşi învingătoare din lupta de toate zilele.

Ali-Paşa, ambasadorul Turciei, este un om foarte bogat, are mână spartă şi dacă suntem deştepţi şi nu lăsăm să treacă norocul pe lângă noi, fără de a-l prinde, într'un timp foarte scurt, o parte din averea ambasadorului poate să treacă în mâinile noastre. Aceasta însă, n'o poţi face, decât tu. Ali-Paşa este îndrăgostit de tine până peste urechi şi dacă ai fi mai puţin sălbatică faţă de el, numai darurile pe cari ţi le-ar face, ar putea să alcătuiască baza viitoarei noastre averi.

De aceea, nu mai fi aşa de îndărătnică atunci când se apropie de tine, căci la urma urmelor, o sărutare nici nu lasă urme, nici nu te omoară, în schimb ea poate să îndrepte spre casa noastră un adevărat râu de aur.

Cereţi mâine FASCICOLA No. 15 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Din localităţile unde nu găsiţi urmarea acestei publicaţiuni, adresaţi-vă Editurei OMNIA, Bucureşti I, Strada Academiei 24.

Tipărit în Atel. Soc. Imprimeriile Independenţa Str. R. Poincaré 17